

**DE
CUDOGHAMS**

Iven Cudogham & Cynthia Ormskerk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2025 Iven Cudogham en Cynthia Ormskerk

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Gaby Jongenelen

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1682 5

ISBN 978 94 027 7416 0 (e-book)

NUR 320

Eerste druk maart 2025

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord

De eerste vonk en verbinding 13

- De ontmoeting
- Een kijkje in onze relatie
- Alle dertig goed?
- Geen dag zonder nacht

Gezinsplanning en zwangerschap 41

- De zwangerschappen
- Voor- en nadelen van een groot gezin
- Obstakels en mogelijkheden

Opvoeding en orde 65

- De opvoeding
- De rolverdeling
- Rangorde
- Binnenbaas en buitenbaas

Zingeving en doel	87
• Afkomst	
• Verwachtingen	
• Spiritualiteit	
• Toekomstmuziek	
School en ontwikkeling	111
• School en persoonlijke ontwikkeling	
• School en ambities van de kinderen	
• Loslaten	
Carrière en ambitie	131
• Werk	
• Relatie met geld	
• Ambitie	
Zelfbeeld en presentatie	149
• Zelfbeeld	
• Reality-tv	
• Presentatie	
• Wat vinden de kinderen van meedoen aan het tv-programma?	
Verlies en rouw	171
• Miskramen	
• Dood en rouw	

Rust, reinheid, regelmaat	187
• Ontspullen en opruimen	
• Bereikbaarheid	
• Appgroepjes	
• Klussen	
Voeding en klimaat	213
• Voetafdruk	
• Eten	
• Favoriete gerecht	
• Favoriete seizoen	
Vakantie en vrije tijd	239
• Vakantie	
• Chaos in het weekend	
• Feestdagen	
• Me-time	
• Op avontuur	
Tot slot	271

DE EERSTE VONK EN VERBINDING

De ontmoeting

Iven

Ik neem je mee terug naar de zomer van 1995. Het was een geweldige zomer. Ajax had alles gewonnen wat er te winnen viel: de landstitel, de UEFA-cup en de wereldtitel. Zelf was ik in de bloei van mijn jonge leven. Ik was achttien jaar. Maar hoewel de hormonen volop door mijn jonge mannenlijf gierden, was ik niet het type dat zich met meisjes bezighield. En niet geheel onbelangrijk: de meisjes hielden zich al helemaal niet bezig met mij.

Tot die ene week in augustus. In die week ontmoette ik het mooiste meisje dat ik ooit heb mogen aanschouwen. Ik weet nog precies waar ik Cynthia voor het eerst zag. Ik stond bij de bushalte in het centrum van Zaandam. Aan de overkant van de weg zag ik haar lopen. Het was alsof mijn

adem me ontnomen werd, en ik voelde dat ik verstijfde. Duizenden vragen en gedachtes schoten door mijn hoofd. Wie is dat? Waar gaat ze heen? Is ze alleen? Iven, doe wat! Straks is ze weg! Maar zo groot als mijn mond was als ik onder vrienden was, zo bang was ik op dat moment. Ik verzamelde al mijn moed en bleef haar volgen met mijn ogen. Zij keek terug. Onze blikken vonden elkaar. Er had nog nooit iemand zo naar mij gekeken. Liefdevol, vriendelijk en met een verleidelijke lach rond haar mond. Ik verdronk in haar ogen en was verkocht. De brute realiteit van het openbaar vervoer maakte helaas een einde aan die sprankelende eerste ontmoeting met deze onbekende schone. Mijn bus kwam, en weg was ze. Maar niet uit mijn gedachten. Ik heb dagenlang met die lach en die blik van haar in mijn hoofd gelopen.

Een paar dagen later voetbalde ik met vrienden op een basketbalveldje waar we altijd rondhingen. In de vriendengroep stond ik bekend als de grappenmaker met een rappe tong. Maar al mijn communicatieve vaardigheden lieten mij op die donderdagavond in de steek toen Cynthia en haar vriendin demonstratief langs het basketbalveldje paradeerden. Dat bleef natuurlijk niet onopgemerkt. Achteraf doet het tafereel me denken aan de scène uit *Grease* waarbij Danny in katzwijn valt voor Sandy.

Een van mijn vrienden vroeg: ‘Hé dames, wie zijn jullie en voor wie komen jullie?’ Giechelend zei het vriendinnetje van Cynthia: ‘We komen voor Iven.’ Er volgde een complete stilte, die na een minuut van verbijstering overging in hysterisch gelach met vooral een boventoon van ongeloof. ‘Voor Iven?’

Misschien moet ik hier even een korte uitleg geven van iets wat ik op dat moment niet wist, maar wat voor jou als lezer wel handig is om te weten. Want hoe wist Cynthia mijn naam? En hoe wist ze dat ik op dat basketbalveldje te vinden was? Dat zat zo: ik kende haar vriendin. Nou ja, de straat waarin ze woonde, lag in mijn krantenwijk en zij kende mijn naam via haar buurjongen. Cynthia had dus vooraf al informatie over mij. Sterker nog, ze had al vaak samen met haar vriendin vanuit haar huis staan uitkijken tot ik de krant kwam bezorgen.

Tot zover de uitleg. Terug naar die bewuste zomeravond op het basketbalveldje.

Ze kwam dus voor mij. Ik verzamelde al mijn moed en ging hen achterna. Subtiel schudde ik de vriendin van Cynthia af, en we belandden op een bankje in een speeltuin. Daar zat ik dan, met het meisje dat al een paar dagen mijn hoofd en hart domineerde. Woorden schoten tekort. Het enige wat ik dacht was: wat is ze mooi, wat lacht ze leuk en: yes ze heeft borsten! Cynthia was spraakzamer dan ik, waardoor zij het gesprek op gang hield. Ze vertelde dat ze op de havo zat, dat ze vaak bij haar tante in Amsterdam logeerde en dat haar moeder in een kraamcentrum werkte. Ook vertelde ze dat ze bij haar moeder op het werk steevast in de kaartenbak op zoek ging naar de grote gezinnen, want die fascineerden en inspireerden haar.

‘Ik wil later ook een groot gezin. Ik wil zes kinderen en ik wil in het centrum van Amsterdam wonen,’ zei ze.

Ik kuste haar en ik wist het meteen: dit wordt de moeder van mijn kinderen.

Cynthia

Wat blijft die eerste ontmoeting een mooie herinnering. Als ik Ivens woorden lees, voelt het bijna als een film: de onzekere jongen en het onbereikbare meisje. In die tijd dacht ik daar zelf heel anders over. Voor mij zat het namelijk zo:

De zomer van '95: het bankje, de eerste kus, de snackbar en toevallige ontmoetingen. Ik had zomervakantie. De middagen spendeerde ik voornamelijk met mijn jeugdvriendin. De hele zomer lang waren we aan het lachen en zingen. We aten zelfgemaakte Turkse pizza's en vroegen mensen in het Duits de weg. We balanceerden tussen de verschillende facetten die de puberteit in zich heeft.

Nogal stoer vertelde ik, zoals dat op die leeftijd gaat, dat ik een jongen leuk vond die ik vaak in de stad tegenkwam. Na het horen van mijn omschrijving wist mijn vriendin dat hij een krantenwijk had en dat hij zelfs ook bij hen bezorgde. Wij begonnen hem vanuit de slaapkamer van haar ouders tussen de luxaflex door te observeren, zoals pubermeisjes dat doen. Ik moest natuurlijk wel even rustig kijken of hij écht wel leuk was.

De jongen was niet lang, maar hij had een sportief postuur. Hij had drie vlechtjes afgetopt met kraaltjes op een voor de rest kaal hoofd. Hij leek mij vrij moeilijk benaderbaar. Totaal niet de typische boy next door. Hij had een grappig loopje: stoer en stevig, waardoor hij kordaat en doelgericht overkwam. Ik analyseerde de krantenjongen van top tot teen.

Voor die tijd was ik nog niet echt met jongens bezig geweest. Ik was vrij sportief en werd met gym altijd als eerste door de jongens gekozen. Niet vanwege mijn uitdagende uitstraling, maar vooral omdat ik nogal fanatiek was en altijd, maar dan ook altijd, om de jongens moest lachen. Ik was het type *one of the guys*.

Mijn vriendin wist me ook te vertellen dat de naam van de jongen Iven was en dat hij vaak bij het basketbalveldje te vinden was. Niet veel spiekmomenten later trokken we onze stoute schoenen aan en besloten we een kijkje te nemen op het bewuste veldje in de buurt, door de jongeren ook wel 'basket' genoemd.

Toen we er aankwamen, was Iven nergens te bekennen. Dus we besloten een andere tactiek toe te passen. We staken pontificaal het plein over om bij de jongens op te vallen. En dat lukte. 'Voor wie komen jullie?' werd er geroepen. 'Voor Iven,' zei ik. Hoewel ik quasinonchalant en stoer klonk, voelde ik dat ik mijn stem niet helemaal onder controle had. Vol ongeloof keken de jongens ons aan. Net op het moment dat we af wilden druipen, kwam Iven met zijn neefje aangelopen. We keken elkaar aan. Non-verbaal was er al zoveel gaande geweest in die weken dat we elkaar op dat moment weinig hoefden te verklaren. Althans, zo voelde ik dat. Hij wist dat ik voor hem kwam. Het kon niet anders.

Iven was met zijn neefje en ik met mijn vriendin. Wat moesten we nu met hen doen? Het neefje pikte het seintje van Iven op en nam mijn vriendin mee voor een blokje om. Wij gingen de andere kant op. De ogen van de vrien-

dengroep prikten in mijn rug. Bruggetje over, richting een bankje in een verlaten speeltuin.

In de periode voor die 17e augustus waren het nog heimelijke blikken naar elkaar en spionage van mijn vriendin en mij geweest: een mooi kweekgrondje. Nu kreeg het de kans om te ontspruiten.

Daar zaten we dan. Er waren wat woorden, zonder betekenis en ietwat ongemakkelijk. Maar niet snel daarna volgde de eerste kus.

Die avond staarde ik uren naar het plafond met de levensvraag 'Heb ik nu verkering?' in mijn hoofd. Ik had geen idee. Verliefdheid kende ik via de posters in mijn kamer: Warren G, Marc van Take That, Leonardo di Caprio en Nordin Wooter. Ze vormden met z'n allen een mooi behangetje in mijn kamer. Een eenduidig type kon je er ook niet uit halen. Iven was de combinatie van alles wat daar hing. De zachtheid van Marc, de kracht van Wooter, de onbereikbaarheid van Di Caprio.

Een paar dagen later zouden we elkaar weer zien. De afgesproken plek en het tijdstip stonden vast. Vol vertrouwen ging ik naar onze eerste echte date. Ik had gezegd dat ik naar de bios wilde, terwijl ik daar totaal niet van hield. Het duurde en duurde maar voordat Iven kwam opdagen. Tijdens het wachten nam de onzekerheid toe. Ik hoorde dat stemmetje in mijn puberbrein: *Zie je wel, hij vindt mij vast niet leuk, ik ben te braaf en te saai*. Het begon zelfs nog te miezeren. Toch bleef ik staan. Mijn oversized sportjack bood bescherming tegen de wind, die gelukkig niet sterk

genoeg was om mijn kapsel met strakgetrokken staart te verruïneren.

Ineens zag ik in de verte dat Iven eraan kwam. Met grote stappen, zijn armen zwaaiend langs zijn lijf. Vijfenvier-tig minuten na de afgesproken tijd. Hij opgelucht dat ik er nog stond, ik opgelucht dat hij nog kwam. 'Ik moest dweilen van mijn moeder,' gaf hij op als reden waarom hij te laat was. Ik nam het oordeelloos tot mij, en we gingen naar de film. Vanaf dat mo-ment was voor mij de twijfel weg: ik had verkering.

Lieve Cynthia, die donderdagavond op 17 augustus in 1995, iets over negenen 's avonds, heb jij mijn leven voorgoed veranderd. Jij bent mijn maatje, mijn liefste, mijn tegenpool, mijn werelddeup, mijn huis, mijn thuis, mijn eerste en hopelijk mijn laatste. Jij maakt mij compleet. Ik hou van jou.

Een kijkje in onze relatie

Iven

Zoals onze beide interpretaties van de eerste ontmoeting al laten zien: Cynthia en ik hebben een heel andere kijk op dingen. Ik kan daarom ook wel met zekerheid zeggen dat wij als dag en nacht van elkaar verschillen. Tegelijkertijd vinden wij elkaar soms zo rimpelloos als een stralende zo-

merse dag. Dan hebben we aan een half woord genoeg of soms is er zelfs geen enkel woord nodig om elkaar te kunnen begrijpen. Dan weet ik precies wat zij bedoelt en andersom. Een van die dingen waarbij we dat hebben, is op het gebied van humor. Wij hebben niet per se hetzelfde gevoel voor humor. Wel zijn we allebei gevat en ad rem. Ik ben een echte flapuit. De dingen die ik zeg, worden soms opgevat – door mensen met een gebrek aan humor als je het mij vraagt – als flauwe humor. Doordat ik een beelddenker ben, zie ik alles voor me en lig ik vaak in een deuk om mijn eigen grappen en grollen. Het leuke aan Cynthia vind ik dat ik haar na dertig jaar nog steeds aan het lachen kan maken met mijn gevatte opmerkingen en soms inderdaad ietwat flauwe grappen, hoe boos ze af en toe ook op me is. Ik denk dat positiviteit en humor ons nog steeds binden.

Dat hebben we ook met de kinderen. Ik ben een echte aandachtsjunk. Ik probeer de kinderen vaak te laten lachen om zo hun aandacht te trekken, wat overigens naarmate de kinderen ouder worden steeds moeilijker lukt. Lois kan mij op haar beurt vaak ook aan het lachen maken. Zij is heel teatraal en daardoor erg goed in het nadoen van stemmetjes en het imiteren van mensen. Dat vind ik heel grappig.

Humor is dus een goed smeermiddel om de boel flexibel te houden in ons gezin en binnen onze relatie. Want laten we eerlijk zijn, in elke relatie piept en kraakt het weleens. Eerlijk gezegd denk ik dat negentig procent van al het gedoe door mij komt. Ik kan best veeleisend zijn, ook voor

mezelf. En dan kan ik weer lopen mopperen op van alles. Tien minuten later ben ik dan alweer vergeten wat me dwarszat. Om een voorbeeld te geven: wanneer ik thuis-kom, zijn standaard de lichten aan in huis, ook overdag. Die vergeten mijn huisgenoten uit te zetten. Lege wc-rol-len van de vloer oprapen is ook iets wat ik elke dag doe. Zo zijn er tal van momenten op een dag dat ik moet bukken, knielen, springen of andere vreemde capriolen moet uit-halen om de boel thuis een beetje netjes te houden. Ik vind het trouwens gek dat ik niet hetzelfde goddelijke lijf als Arie Boomsma heb. Mijn frustratie uit ik in kreten als: ‘Ik ben hier niet voor gemaakt!’ of ‘Ik ben jullie bediende niet!’ en ‘Ik ga naar LA!’ Uiteraard weten de kinderen en Cynthia dat ik dat niet meen en dat ik geen dag zonder hen kan. Hoewel, dat laatste klopt niet helemaal. Ik kan om precies te zijn een halfjaar zonder Cynthia.

Tijdens onze dertigjarige relatie is het ongeveer zes maan-den uit geweest. Dat gebeurde toen we vijf jaar verkering hadden. We waren allebei student. Ik woonde tijdelijk op mezelf in Amsterdam, Cynthia woonde nog thuis bij haar ouders. De maanden voorafgaand aan onze breuk hadden we alleen maar ruzie. Cynthia en ik waren het nergens over eens. In mijn ogen kon zij niets meer goed doen. Ik voelde mij niet gehoord. Achteraf bezien wilde ik haar veranderen en zocht ik iemand in haar die ze niet was. Ik heb het uitge-maakt en me vervolgens in het Amsterdamse uitgaans-leven gestort. Al snel had ik een nieuw vriendinnetje wier

naam ik niet zal noemen, aangezien ik geen kwaad bloed wil zetten bij Cynthia. Ze is er namelijk van overtuigd dat dat het niet om zes maanden ging, maar om twee à drie maanden. En dat er een overlappingsperiode zat tussen haar en mijn nieuwe vlam. Dat is natuurlijk onzin, want ik ben een nette jongen. Dat vriendinnetje was geen blijvertje, want ik kon Cynthia niet uit mijn hoofd en vooral niet uit mijn hart krijgen. Ik miste onze speciale band. Tot op de dag van vandaag krijg ik een warm gevoel als ik haar in de ogen kijk. Dus mijn tip om het samen leuk te houden: veel humor, relativering en...

Cynthia

Ja, ja. Laat ik die zin maar niet afmaken hier. Ik denk dat de belangrijkste oorzaak voor al onze ruzies was dat ik het lastig vond om in Ivens Amsterdamse stulpje te wonen. Alleen lukte het me niet om uit te leggen waarom ik dat vond. Volgens mij was dat de bron voor allerlei irritaties, van beide kanten. Voor de jongvolwassenen die we waren, was het allemaal net iets lastiger dan ons brein toen aankon.

Een vaak gestelde vraag is hoe wij het toch leuk houden met elkaar na zoveel jaar, zoveel gebroken nachten, tussen zoveel speelgoed, met zoveel logistiek geregeld, zoveel kinderen die iets van je willen, zoveel stadsprikkels en tot slot na al die persoonlijke ontwikkelingen die wij tijdens de afgelopen dertig jaar doorlopen hebben. Op die vraag volgt altijd een ellenlange reeks, want ja, het is een vraag die in de basis natuurlijk al vraagtekens oproept. Want wat is

leuk? Hóúden we het leuk of ís het gewoon leuk? Hoe bewust kun je iets leuk houden? En tja, eerlijk is eerlijk, het is niet altijd leuk. Maar goed, het sprookje zit niet in het antwoord, maar juist in de verschillende visies op hoe wij het samen leuk houden. Want simpel gezegd denk ik dat er geen eenduidig antwoord is. Althans, als ik voor mezelf spreek.

Iven zal vast een perfect passende oneliner uit zijn mouw schudden, maar ik beschik niet over dat verbale talent om met weinig woorden iets kenbaar te maken. Ik kom gewoon niet zo strak uit de lak met deze veelgestelde vraag.

Om toch maar iets van een antwoord te schetsen, geef ik direct aan dat de situatie van cruciaal belang is. Laten we allereerst vooropstellen dat een relatie niet altijd leuk is. Geforceerd een relatie leuk houden werkt niet en daar wordt die uiteindelijk niet beter van. Dus we houden het leuk, zolang het leuk te houden valt. Wat me opvalt, is dat deze vraag vooral gesteld wordt door vrouwen in een traditionele relatie of door jonge mensen (zonder kinderen) van wie de lange relatie net gestrand is. Mijn onderbuikgevoel zegt – waarschijnlijk kort door de bocht – dat deze mensen vooral de volledige verantwoordelijkheid en controle willen houden op het verloop en ook dus op het leuk houden van hun relatie. De maakbare samenleving waar wij in leven, wekt de schijn dat alles te controleren, te bewerken en te veranderen is. Maar dat is niet altijd zo. Soms is een relatie even niet zo leuk en dan kun je twee dingen doen: de handdoek in de ring gooien of kijken welke pun-

ten nog wél leuk zijn, die aandacht geven en afwachten of de rest weer leuker wordt. Soms is dat minder leuke deel niet eens aan de ander te wijten, maar aan jezelf en projecteer je je ongenoegen daarover alleen maar op de dichtstbijzijnde persoon.

De relatie krampachtig leuk houden door heeeeeel veeeeel leuke dingen te doen en daarmee de *happy vibe* te overcompenseren is volgens mij killing voor het écht leuk houden van een relatie. Ik denk dat het veel belangrijker is om te blijven aanvoelen wanneer het weer tijd is om iets voor elkaar te doen, om dat motortje draaiende te houden. Je hebt een schip en twee kapiteins. De ene wil graag over de woeste golven gaan, terwijl de andere liever bepaalde stromingen ontwijkt. Om het samen fijn te hebben zul je moeten afwisselen en soms dus ook het roer moeten loslaten om de ander het gevoel te geven dat ook jij het best leuk vindt om over die hoge golven te gaan, al was het alleen maar omdat je ziet dat de ander er zo van geniet.

Om het wat concreter te maken: je hebt het leuk samen en houdt het leuk samen door in elkaars behoeften te blijven voorzien. Ik realiseer me heel goed dat onze relatie er niet op vooruitgaat als ik tijdens een reis naar New York de hele vibe verpest door te klagen over de te lopen afstanden, terwijl Ivens hart sneller gaat kloppen bij het zien van de Big Apple. Iven komt al vanaf zijn achttiende in New York en hij wil die belevenis maar al te graag delen met mij en de kinderen. Toch is mijn antwoord na honderd keer vragen of ik mee wil nog steeds nee. Gelukkig deelt hij zijn passie nu met de kinderen. Hij is eerst samen met Jazz naar New

York geweest en later met Pixie-Lien, Loïs en Kik. Over andere deelmomenten waar ik mijn twijfels over heb, zet ik me wel heen. De zin van het leven gaat ook over het delen en creëren van gezamenlijke herinneringen. Elkaar hierin tegemoetkomen is een onmisbare sleutel in het leuk houden van de relatie.

Leuk houd je het ook, hoe cliché dit ook klinkt, door het kleine in elkaar te blijven zien. Door de twinkeling in de ogen van de ander op te vangen, af en toe de kriebel van irritatie én verwondering te blijven voelen en door soms letterlijk terug te gaan naar de plek waar het allemaal begon. Een avondje nostalgie, oude foto's bekijken of een fijne plek bezoeken, bijvoorbeeld van de eerste ontmoeting. Het klinkt heel zoetsappig, maar dat zijn wel de dingen die het vlammetje laten branden, in elk geval bij mij. In hectische periodes, als je elkaar uit het oog verliest en de platonsche huisgenoot zijn intrede in je huishouden heeft gedaan, is het plannen van een wandeling, samen koken, eten of koffiedrinken denk ik niet iets waar je te lang mee moet wachten. 'Inchecken' is het codewoord voor zulke momenten. Ik moet mezelf ertoe zetten, ondanks alle hectiek, om erachter te komen wat er speelt bij Iven, anders is de koek snel op.

Soms plannen we wat dingen vooruit, maar niet te veel, want iemand zoals ik, zonder agenda, wordt daar een beetje onrustig van. Wat vooraf al geboekt is, zoals een theater- of festivalbezoek, komt gek genoeg altijd, maar dan ook altijd, op het goede moment.